

Pag. 4

Din nou, manifestări cu încărcătura emoțională

Pag. 5

La granița dintre realitate și visare

Pag. 8

Să ne ferim de... "capcane" (III)

Gazeta de BĂILEȘTI

Se distribuie GRATUIT

Seria a XII-a
Nr. 1
ianuarie 2013
Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Băilești • 8 pagini •

Nu mai merge cu "Ura! și la gară"

- Reportaj exclamativ-interogativ -

Expresia aleasă pentru titlul acestui material făcea parte până nu demult din exprimarea navetiștilor și bliștilor de pe calea ferată, cei care trăgeau semnalul de alarmă să oprească trenul unde le cădea lor bine și care, fără nicio jenă îi confruntau pe „nași” și chiar „supracontrolul”, le era trenul, zilnic, un fel de a doua casă.

Miercuri 9 ianuarie 2013, ora 9,30, împreună cu d-l Adrian Găboreanu, consilier al primarului municipiului Băilești, încerc o „documentare” la fața locului, după ce, în urmă cu o zi, la sugestia unui prieten, mă hotărâsem să scriu ceva despre starea actuală a Gării din Băilești. Am cerut ajutorul d-lui primar Costel Pistrîțu, pentru realizarea unor fotografii-document și D-Sa nu numai că a fost de acord, dar chiar avea nevoie, însuși, pentru anexarea lor la un memoriu pe care intenționează să-l înainteze Ministerului Transporturilor, în vederea reabilitării liniei ferate Craiova-Calafat – inițiativă pornită din responsabilitatea ce-i revine ca primar, cu privire la starea generală a municipiului pe care-l conduce, dar și aceea de băileștean ce nu poate rămâne indiferent față de o situație deloc neglijabilă.

Așa că ne îndreptăm spre Gară – afară sunt -9°C; atmosferă ce predispune la disconfort, dar și la melancolie.

După ce trecem de Spital, parcă am intrat într-o zonă a ruinelor. O constat când tânărul meu coleg intră acasă să-și ia cele necesare pentru imaginile cele mai sugesive. Privesc consternat zidurile (care n-au putut fi furate) fostului Cămin de nefamiliști, despre care nimeni nu știe dacă vor fi demolate, sau supuse unei restaurări pentru altă destinație. Urmează stadionul, aflat într-o stare precară, apoi fosta autogară, închisă și inscripționată cu litere de 1 m cu oferta „De vânzare sau de închiriat”. Pe clădirea care ar fi trebuit să fie Restaurantul „Feroviarul”, o firmă învechită indică „Bazar”, dar e închisă.

La clădirea Gării ușa principală e deschisă la perete, la fel și cea spre peron; în hol – nimeni, pe scaune – încrustate – nume de pe-

rechii de îndrăgostiți, care și-au marcat astfel trecerea prin stație.

Încerc un sentiment de tritețe... E, oare vorba de Gara noastră centenară, cândva mândria Băileștii?! Rămân câteva momente înmărmurit și, până când colegul meu își pregătește aparatul, îmi trec prin memorie elementele care, împreună, evidențiază ce a însemnat Stația C.F.R. pentru emanciparea Băileștii și a multor sate și comune din apropiere; de aceea, în spatele gării trăgeau trăsuri, căruțe și șarete, care aduceau sau așteptau pe cei ce călătoreau cu trenul.

Da, e gara care a favorizat dezvoltarea, în general, a Băileștii, l-a ținut conectat cu țara și cu lumea, a fost gara părinților și bunicilor noștri și nu numai, gara despărțirilor și a reîntâlnirilor cu cei dragi, gara la care erau conduși și așteptați cu flori cei plecați, sau, în cele două războaie, unii rămași pe câmpurile de luptă, alții, reînțorși răniți sau mutilați, alții slabi și bolnavi, aproape de nerecunoscut, din, până în anii '50, iar, în sfârșit, alții, din pușcăriile comuniste, până în 1964. Da, gara a reprezentat pentru comunitate principalul factor de civilizație și progres, până în anii '80, perioadă din care a intrat în declin.

Deși C.F.R. constituia o parte de mare însemnată a economiei naționale și era supranumită a doua armată a țării, datorită operativității, punctualității și seriozității personalului, de la acari, la șefi de regionale și vârfurile din Minister, garile au început să rămână tot mai frecvent în întineric, fiindcă „se lua curentul.” Deși locomotivele cu aburi fuseseră retrase în depouri, punctualitatea cu care mer-

Motto:

„Într-un târg de provincie ca al nostru, gara este ... marea. Este portul, necunoscutul, depărtarea.”

Mihail Sebastian,
„Steaua fără nume”, actul I, scena a VII-a)

seseră ele n-a mai fost reușită. În ciuda pretensei modernizării, întârzierile de trenuri au devenit tot mai dese, iar azi sunt, deja, obișnuințe. Cum e posibil? Este, fiindcă, transporturile feroviare s-au scumpit succesiv, iar investițiile au fost amânate mereu!!! Cum să nu fie posibil?! În „Tranziție” e posibil orice!!! Tranziția este, realmente, o epocă a paradoxurilor!!! Ne modernizăm cu computere și telemobile, dar nu numai prin stagnare, ci, mai ales, cu eșecuri în economia, așa-zisă de piață!!!...

După ce privim cu stupeoare numărul impresionant de geamuri sparte, intrăm, în fine, în holul gării... Nimeni! Ieșim pe peronul plin de gropi, gunoaie aduse de vânt amplifică sentimentul de compasiune pentru peisajul dezolant, parcă pustiit; ruine sunt pretutindeni; au dispărut gardurile metalice, clădirea W.C.-ului, stă să cadă, ceva ce altădată dădea farmec decorului – clădirea unde era pompa de apă care realimenta locomotivele cu aburi, componentă care ar fi putut face parte din pa-

trimoniul cel puțin local, dar și feroviar și ar fi putut fi amenajat ca punct muzeistic, privind istoricul Gării...

Dar... Clădirea unde a funcționat decenii Magazia de la Rampa Căii Ferate e adevărată ruină; mai sunt niște sferturi de pereți din care cărămizile n-au fost, încă, furate. Magazia a fost un bun strategic pentru Băilești. Cine a devastat-o?! Răspunde cineva?! Greu de spus!

Da, stimați cititori, Gara noastră, de unde am plecat spre devenire și ne-am întors în comunitate e într-o stare jalnică! Bătrânul „Paul Garnier”, după care trecătorii și călătorii își potriveau ceasurile, a fost spart, chiar la ușa „Biroului de Mișcare”, vecină cu cea pe care intra în biroul său domnul șef al stației, care era una din notabilitățile urbei, alături de dirigințele poștei, șeful poliției, directorii școlilor etc. Acum se observă cu ușurință că dom' șef nu mai locuiește „sus”, după numărul năucitor de geamuri sparte. E credibil că nici nu și-ar permite într-un loc cvasipustiit!!! ar fi o veritabilă aventură.

Da, gara noastră în holul căreia altădată erau automate cu bomboane, gara în care călătorii și mulți localnici sau trecători puteau merge la restaurantul cu mai multe meniuri și unde berea curgea în țapi sau halbe, chiar și când la localurile din oraș lipsea, e într-o stare de plâns! Da, știm cu toții că au fost „țaieri” la salarii, indemnizații, sporuri, reduceri drastice de personal încât e de mirare că mai rezistă și mai funcționează linia Craiova-Calafat, târâș-grăbiș, cum mi-a spus Nelu Mănușu, inginerul feroviar care a îndrăznit să oprească minierii, în drumul lor spre București, unde... au plantat flori.

Pentru o documentare obiectivă era necesar un dialog cu cineva oficial, dar... Încercăm... Colegul meu bate la ușa de la „Mișcare”, e închis!!! Revenim în hol și la „Casă” se văd două doamne; iarăși, discret, d-l Adrian își încearcă norocul, cu degetele... Este deschis geamul pe care se dau bilete... eu spun ce căutăm și întreb cu cine am putea discuta. Ni se răspunde scurt: „cu nimeni!” și geamul astupă din nou ferestra, să nu intre aerul din hol.

Ieșim, din nou, pe peron să mai ia câteva imagini, de data aceasta din fața Gării. Repede își face apariția un polițist T.F., cu capul descoperit, evident chemat de un elegant domn impieगत, în ținută regulamentară, care-și fumează tacticos țigara, lângă un autoturism parcat chiar la ușa biroului. D-l polițist se prezintă politicos și ne întreabă despre scopul luării de imagini fotografice, precizând că a fost alertat, fiindcă Stația C.F.R. este „Obiectiv”.

Între timp apare și al doilea polițist, care, probabil, și-a căutat căciula. Dăm explicațiile convenite și ne-am despărțit amiabil, dar, totuși, descumpăniți, stare în care, personal, mai sunt încă. Păi, cum, stimați feroviar și polițist T.F. gara este „Obiectiv”, dar n-are nicio semn de interdicție a fotografiării și a ajuns în asemenea stare de degradare?!

Credeți că nu știm că muncii în condiții impropii, că vă temeți de restructurări și alte rețineri salariale? De ce v-ați temut, căci am vrut doar câteva răspunsuri concrete privind numărul, fie și aproximativ, de călători cu trenul, din Băilești, dar, mai ales, despre perspectivele reabilitării căii ferate și a gării noastre, al cărei viitor nu ne este indiferent. Dar, n-a fost să fie!!!

Dacă n-a fost, dacă...
Dacă
Dacă nu știm începutul,
Dacă ne uităm trecutul,
Dacă nu privim atent
Tot ce e rău în prezent,
La un loc cu tot Poporul,
Ne îngropăm viitorul...

Valentin TURCU

Ada-Kaleh - ținutul de basm cu un destin nedrept

Insula Ada-Kaleh se afla în aval de Orșova, la o aruncătură de privire cum te uitai de pe faleză sau de pe splaiul Regina Maria. Cum te uitai de pe mal, din dreptul ei, și se părea că o cuprinzi cu mâna.

Cândva poartă și zid între lumi, cândva cetate imperială de hotar, pentru care s-au bătut sultanii și împărații.

În cele din urmă, un creuzet cu ziduri îmbibate paroxistic, de istorii și mituri, seducții și refugii în aceeași grădină, Semiramidă peste umbre și hrube. un stil, pelerinaj pe un tărâm acum sub ape, despre care vorbim și scriem tocmai pentru că nu se mai vede.

Un cult al insulei l-au avut și dacii, după cum Dunărea era pentru ei un fluviu sacru. Geții locuiau pe malurile Dunării, dar și pe insulele Golu, Simian, Ostrovul Corbului, Ostrovul Mare. În timpul războaielor medievale numai Ada-Kaleh a fost ochită de beligeranți spre a i se da un rol istoric de cetate-hotar între cele două lumi: creștină și musulmană.

Cetatea din insulă a fost construită de austrieci, rămânând peșta alte veacuri un simbol istoric, pe lângă cel geografic, insular și mirific, un curriculum vitae complex, de la ancestral la... post mortem, de la sacru la artificial. Herodot a trecut Dunărea, i-a cunoscut pe geții-begeți ce locuiau în insulă, care se numea pe atunci Cyraunis. Apoi au venit românii, apoi goții, vizigoții, avarii, hunii și mai apoi turcii și austriecii.

Cei care au fortificat-o și au locuit-o i-au pus mereu nume poate după felul cum insula respira printre ziduri și cazemate, printre legende și singurătați. Ada-Kaleh în traducere „Insula Cetate” zace acum înecată și ruinată de sistemul comunist care a ridicat apele Dunării ca să producă electricitate.

SELIMBABA HOUZDREF – figură legendară a insulei –

Dintotdeauna îmi dorisem să vizitez frumoasa insulă Ada-Kaleh, unde locuiau doar turci, urmași ai cuceritorilor otomani, dar mai ales pentru a vedea cetatea construită pe întreaga insulă, prăvăliile, spre a gusta celebrul rahat „Locum Favoriita Sultanului” sau pentru a fuma țigările cu tutun egiptean produse de fabrica de țigarete „Musulmana”.

Aveam un prieten bun din copilărie, Moga Mugurel, nepot al

lui Lionică Vulturul de pe strada Oituz, dintr-ai lu' Pomneată, de era ta-su mare, Ilie, cizmar recunoscut, care-ți făcea cu aceeași îndemănare și bocancu' și sanda. Profesor de sport la un liceu din Turnu Severin, l-am contactat și i-am spus că aş dori să vizitez Insula.

După amabilitățile de rigoare și amintiri frugale din copilărie prietenul meu îmi zise:

- Vrei doar să vizitezi așa... turistic, sau vrei să trăiești puțin atmosfera orientală de acolo?

- Păi... am răspuns puțin nedumerit, și una și cealaltă.

- Ei, atunci am să-l rog pe colegul meu, profesorul Ismail Ifter, care e născut pe insulă, crescut acolo, dar acum locuiește în Drobeta-Turnu Severin, să meargă cu noi.

A doua zi de dimineață, am pornit toți trei cu o mașină spre Orșova, pentru a prinde prima cursă, ce traversează Dunărea spre Ada-Kaleh.

După câteva manevre, vaporeșul se desprinsese de malul românesc și începu să înainteze spre mijlocul fluviului. Vântul se cam întetise nervos și făcea ca apa să fie agitată, iar plutirea vasului a fost un pic incomodată de valurile ce începușeră a se încreți. După ce ocolirăm fortăreața, am acostat în mijlocul ostrovului, la debarcader.

La sugestia amicului meu, am luat limonadă, iar de pe terasa micului, dar cochetului restaurant „portuar” am admirat frumoasa panoramă ce ni se oferea asupra Orșovei și a malului românesc al Dunării. După un răstimp, ne îndreptăm printr-o impunătoare poartă de acces, (una din cele șase) pe strada principală (prin centrul cetății) către geamie (amenajată în clădirea fostului comandament al fortificației). De o parte și de alta a acestei străduțe, pavată cu cărămidă roșie în cant, în fața cafenelelor sau a prăvăliilor erau dulciuri, șerburi, țigarete, suveniruri sau covoare, venerabili osmanlâi cu ciubucurile pufânde stau cu picioarele încrucișate și te primesc cu „Oșgheldi” făcându-ți complimente, aducându-ți mâna la gură și la frunte. Politicoși, și noi, de asemenea, nu ne-am lăsat mai prejos în a le răspunde tocmai la gesturile lor de bună venire.

Cunoștința noastră, turc adakalehz adevărat, începu prin a ne prezenta pe cei pe lângă care treceam:

- Dl Ismail Turkan, proprietar

de cafea și cofetărie, dl Niazi Suliman, magazin de suveniruri, covoare și cafea, Ahmet Bairam, tutungiu și suveniruri.

Iată-ne la fabrica de țigarete „ADA-KALEH” a societății „MUSULMANA”, ce funcționează în două clădiri: depozitul de tutun, în fosta pulberie, aflată într-unul din bastioane, iar manufactura, într-o fostă cazarmă a fortăreței.

Frumos expuse și viu colorate se înfățișează pachetele de țigări „BAFRA”, „SAMSUN”, „ALI KADRI”, în cutii a 100 de bucăți, „PASA”, „HAREM”, „4 MAI”, „SMYRNA”, „SULTAN” sau „CABINET” superlon (12 cm).

- La capătul străzii ajungem în BAZAR, zise Ismail și cam cu asta se încheie „centrul”, unde sunt cinematograful și două cârciumioare-cafenea, una a lui Hamdi Halim, cu un ușor iz european, și a doua este a lui Selim Baba Houzdref.

- Ce ar mai fi de văzut în afară de „zona comercială”, pe care tocmai am trecut-o în revistă?, l-am întrebat pe Ismail, ghidul nostru.

Acesta zâmbi misterios în colțul gurii și apucă pe o alee îngustă.

După câteva zeci de pași, ni se înfățișă cetatea medievală în ansamblul ei, cu zidurile împrejmuitoare ce îmbracă insula în întregime, bastioane, unde se mai văd amplasamentele tunurilor ce străjuiau cursul Dunării, perspectiva formidabilă asupra ambelor maluri ale fluviului. Treceam apoi prin cimitirul musulman, pe la căsuța modestă a sfântului Mișkin Baba și în final vizitam geamia, unde admirăm covorul dăruit de sultanul Abdul al II-lea în 1904.

- Ascultă, Ismail, l-am întrebat contrariat, dar nu este umezeală în subteranele astea?

- Nu peste tot, răspunse el în timp ce ne întorceam spre centru, sunt anumite locuri perfecte, unde se păstrează zăpada și vara, sunt cam 2 km de catacombe, unele au apă, dar altele păstrează temperatura constantă, fiind perfect uscate. Vezi bine că sunt și case. De altfel, tutunul pentru țigarete se păstrează bine 2 ani în hrubele astea înainte de preparare.

Privind mai atent, într-adevăr, casele, prăvăliile, cafenelele cu 3-4 mese sunt amenajate prin zidărit în arcadele ce sprijină platoul pentru artilerie al cetății și pe care sunt, de asemenea, case.

- Aferim, Selim Baba, zise Ismail, trecând pragul cafenelei lui Selim.

Dupa ce schimbă între ei câteva fraze în turcește, cei doi se întoarseră către noi și cu o față radioasă, încadrată de o barbă respectabilă, Selim Baba ne pofteste să intrăm:

- Pofteam, Iefendi bașkan, pofteam, spuse mios Selim Baba, cinstiți casa lui Selim.

- Aferim, efendi Selim, aferim și mulțumim că ne-ai primit.

Casa cu prispă și foișor, ca orice

casă de turc respectabil, avea încăperi separate: selamlâcul – pentru bărbați și haremicul – pentru femei. De asemenea, o baie rituală, divanul, covoare, vase cu flori.

Suntem invitați să luăm loc pe o canapea confortabilă, în colțar, iar măsuța cu rotile este adusă în dreptul nostru spre a fi cât mai plăcut ritualul ospățului ce avea să vină.

În răcoarea plăcută din casă, încep să se depene amintiri din trecut: vremea austrieților, dar și când Tudor Vladimirescu a cucerit insula, apoi independența, Primul Război Mondial, Regele Carol și alte povești frumoase, precum cea a sfântului Mișkin Baba, descendent din dinastia Samanizilor din Bahara, ce a plecat de acasă în urma unui vis, spre a găsi Insula sfântă și a găsit-o, stabilindu-se aici și făcând minuni: prevestind întâmplări, vindecând bolnavi, sfătuind oameni aflați la cumpăna unor decizii de viață etc., istorisiri misterioase legate de farmecul inegalabil și unic al acestei oaze de Orient de la Cataractele Dunării.

- Bre, ghiaur (măi, române), zise deodată gazda noastră, smulgându-ne din lumea timpurilor trecute, umblat toată ziua, povestit, vorbit, văzut, da ceva mâncat voi?

- Păi, nu prea, moș Selime, o dăm noi pe o valahă neașă, nu prea, căci am vizitat frumoasa dumneavoastră insulă și am tot gustat înghețată, halva, șerburi, dar de mâncat ceva ca lumea, nu prea.

- Bre, ghiaur. eu plăcut la voi, adevăr vorbit, foame estem. Nazie, femeia mea, făcut la voi pasăre jupuit și fript, puneam nuci, stafide, mere și asortam mirodenii. Bre, ghiaur, te lingi pe degete, bre, ghiaur, bre.

Trebuie să vă mai spun că pe insulă (care, de altfel, avea o lungime de doar 1,7 km și 500 m lățime și circa 600 de locuitori) nu erau porci, ci doar câteva oi, una-două vaci, iar în rest, găini și rațe.

Selim Baba era vestit pe malurile Dunării atât pe malul românesc, cât și pe cel sârbesc. Turistii care veneau cu vapoarele de curse regulate cu acostarea la Ada-Kaleh călcau pragul cârciumii sale, unde se puteau delecta cu tot felul de specialități rafinate de pește cum ar fi: somnul cu legume, rulouri de șalău cu mac, șalău prăjit cu sos de lămâie, pătrunjel, ciuperci și unt, sardelle în ulei amestecat

cu piper și zeamă de lămâie, chefal afumat, icre proaspete, păstrăvi rasol (din apele Cernei) muiati în ulei, ca să nu mai spun de crapul umplut cu stafide și cu ciuperci sau de morunul preparat cu măslina și foi de dafin. La toate acestea se adăugau specialitățile din carne de pasăre (pui sau rață), după care veneau deserturile din minunate creme și dulciuri pe care numai ei, locuitorii Ada-Kaleh-ului știau să le prepare.

Selim Baba era un conservator înverșunat, gătea numai după rețete tradiționale, cu subtilități numai de el știute, în tigăi, tăvi și oale de zeci de ani, gustul bucatelor sale fiind de-a dreptul fermecător.

În timp ce Ismail și moș Selim s-au dus în pivniță să aleagă vinul potrivit, eu m-am strecurat în bucătărie, să văd ce pregătește Nazie, soția lui Selim.

Pe barba lui Mahomed profetul! Ce miresme, ce culori, bietele papile gustative suferă pofticos, ca să nu mai vorbesc de nas: pui adakalehz cu miez de nucă, usturoi și boia iute, pui cu nucă, mere și curmale, pui cu ciuperci, cașcaval, stafide, măslina și pătrunjel.

După ce toate aceste bucate din poveste au fost puse pe masă și după ce le-am cinstit cum se cuvine, Selim Baba ne pofti în grădina din spatele casei, la umbra zidurilor răcoroase, printre smochini și piersici, la o cafea și o țigară „CABINET”, aromată, din tutun egiptean, asortate cu un lichior fin din fructe.

Către seară, ne luăm rămas-bun de Selim Baba și ne îndreptăm alene spre malul Dunării, pe aleea parcului cu chiparoși și măslini ce șerpuiește prin cetate și pe mal, până la debarcader.

Cu regret ne suim pe vaporeșul de seară ce face traversarea spre Orșova.

Dr. Ing. **Mihai LICURICI**

Notă

Autorul articolului s-a născut în anul 1955 în București și este fiul militarului de carieră, ing. Constantin (Tinaș) Licurici. A obținut titlul de doctor cu teza „Studii și cercetări privind utilizarea bilanșurilor de mediu în industria materialelor feroase”, Universitatea Politehnică din București, Facultatea Știința și ingineria materialelor, 2008.

Sfârșitul anului 2012 poartă cu el evenimente specifice sărbătorilor de iarnă. Am consemnat aici pe cele care au avut loc în perioada ce a urmat apariției Gazetei de Băilești, fiindcă, așa cum se

„Aviator Petre Ivanovici“, condus de Iuliana Radu, premiul al II-lea grupului de la șc. Nr. 3, condus de prof. Iuliana Radu, iar premiul al III-lea a fost atribuit grupului de la șc. Amza Pellea, condus de

trecearea în anul 2013, au fost lansate 30 de lămpioane care au „survolat“ și luminat pentru cca 10 minute zona centrală a orașului.

Anul 2013 a debutat cu botezul cailor, eveniment a cărui vechime

se pierde în timp și care a devenit cunoscut în toată țara. Acesta a avut loc, cum era firesc, în data de 6 ianuarie, la Bobotează. Zona din jurul fântânii Bisericii „Sfinții Apostoli Petru și Pavel“ a fost

împlinirii a 154 de ani de la Unirea Principatelor Române. Alaiul format din elevi de la toate școlile din oraș a pornit către Monument având în față un pluton de militari ai Secției de Pompieri Băilești.

Din nou, manifestări cu încărcătura emoțională

știe, în luna decembrie, ziarul apare imediat după jumătatea acesteia. Astfel, în data de 19 decembrie s-a desfășurat concursul școlar de colinde „Colindăta“, concurs cu caracter local până în anul 2012, când, ajuns la cea de a III-a ediție, organizatorii – Liceul Tehnologic „Ștefan Anghel“ și Casa de Cultură „Amza Pellea“ – au încercat să extindă participarea și a altor grupuri de colindători din localitățile din jurul Băileștii, numindu-l astfel zonal. Din păcate, participarea colindătorilor din alte localități s-a redus la una: Maglavit.

Adresăm mulțurii membrilor juriului care au rezistat cu „stoisic“ timp de cca. 90 de minute în condițiile „comfortabile“ din sala de spectacol și care, în formula – Iliescu Ștefan, Neacșu Cătălin și Ciobanu Florina – a acordat următoarele premii: pentru cursul gimnazial: Premiul I a fost acordat grupului de la Șc. Nr. 5

prof. Laurențiu Damian. La această secțiune au fost acordate și două mențiuni: prima, grupului de colindători din comuna Maglavit, sponsorizat și susținut cu multă pasiune de d-na Stela Mituleț și pregătit cu multă seriozitate de dl. Petre Oanță, iar cea de a II-a s-a acordat grupului școlii nr 1, condus de Iuliana Radu.

Pentru cursul liceal premiile au fost atribuite astfel: locul I: Liceul Tehnologic „Ștefan Anghel“ iar locul al II-lea Liceul „Mihai Viteazul“ pregătit de preotul Constantin Popescu. Se cuvine, de asemenea, să adresăm felicitări și mulțumiri profesorilor pentru modul destul de serios în care s-au ocupat de pregătirea grupurilor de colindători, acest lucru fiind ușor de remarcat în prestația din ce în ce mai bună la fiecare ediție.

Nu putem să trecem cu vederea spectacolul – de asemenea tradițional – care a avut loc în sala

mică de sport la data de 21 decembrie, spectacol muzical-coregrafic susținut de micii artiști băileșteni și pregătiți cu multă trudă de d-nele Verginica Ciontu și Carmen Mitrache. Spectacolul a fost „colorat“ de grupul de spiriduși al lui Moș Crăciun care a susținut un minunat microrecital instrumental de colinde și în jurul cărora s-au adunat și au dansat toți acei mici artiști care au evoluat în spectacol.

În noaptea dintre ani, a avut loc tradiționalul foc de artificii care, ca în fiecare an, a adunat un număr mare de participanți veniți din toate colțurile Băileștii și care au asistat cu mult entuziasm la desfășurarea evenimentului. Surpriza din acest an a fost aceea că, înainte de mesajul adresat băileștenilor ce către dl. Costel Pistrițu și număratoarea inversă, care vestea

„invadată“ de cai și călăreți, de o mulțime impresionantă de băileșteni și de mulți curioși veniți special din localitățile învecinate, zonă în care deținătorii de cai prezenți și-au plimbat „odraslele“... prin fața comisiei de evaluare a animalelor prezente în cadrul concursului „Cel mai frumos cal“, comisie care, după ce a examinat pe fiecare dintre exemplarele înscrise la concurs, a decis să acorde premiile. Astfel, comisia, compusă din: Pîrvulescu Florea, Ignat Costel și Iureș Oprică, a înmănat premiile, după cum urmează: premiul I – Bădină Mihăiță, premiul al II-lea – Rotaru Victor, pe locul al III-lea clasându-se Becherescu Auras. Au fost acordate și două mențiuni: Baboi Ion și Ilcea Marcel.

Evenimentele din luna ianuarie a noului an au fost finalizate de tradiționala manifestație cu torțe, cu plecarea de la „Turist“ către Monumentul Eroilor, cu prilejul

De data aceasta, am revenit la ceea ce se întâmpla cu mulți ani în urmă (cei care sunt ceva mai în vârstă își amintesc, cu siguranță, acele vremuri), toți purtătorii de torțe au parcurs întregul traseu însoțiți de o fanfară din Craiova pentru că, din păcate, cea care exista cândva în Băilești condusă de „Nea“ Popa“ s-a stins încet, încet, odată cu cei care cântau cu pasiune la „ălămuri“ și care, ca orice om din această lume, au trecut și ei în lumea celor drepti.

Manifestația s-a încheiat cu Hora Unirii în jurul monumentului, după care toți cei prezenți au plecat care încotro cu gândul că au participat și anul acesta la unul dintre cele mai importante evenimente din istoria României: Unirea Principatelor Române, Moldova și Țara Românească, la 24 ianuarie 1859, conduse de un singur domn: Alexandru Ioan Cuza.

Marcel BOȚA

Omul este suprema creație a lumii, singura ființă superioară din universul cunoscut, iar prin spiritul său tinde spre perfecțiune; omul în exclusivitate prin trăire cu adevărat a tot ce este bun,

Deosebiri și diferențieri între infracțiunea de omor și cea de lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte

frumos, și drept se impune în plan etic și să dă dovadă de personalitate, dominând impulsurile inferioare.

Viața omului este nu numai valoare absolută, dar și o condiție fundamentală a perpetuării speciei, iar în drept, prin norme juridice viața omului este ocrotită.

Deși din cele mai vechi timpuri s-a dus o luptă neîntreruptă împotriva actelor de suprimare a vieții persoanei, acte de maximă pericolozitate din cauza caracterului ireparabil, și deși în drept

s-a manifestat un interes deosebit față de atributele persoanei ca valori general-umane, toate acestea nu au putut stopa actele de violență care pun în pericol viața – bunul cel mai de preț al omului.

În societate, omul nu este privit nici ca o ființă izolată, nici ca o ființă perfectă, ci ca o ființă în continuă formare și dezvoltare.

Prin ocrotirea persoanei, în dreptul penal se înțelege protecția atributelor fundamentale ale acestuia. Dreptul penal este cel

care acordă cea mai eficientă protecție, întrucât incriminează și pedepsește faptele de pericol ce lovesc, aduc atingere, vătămă în mod direct, nemijlocit principalele atribute ale omului privit ca valoare socială fundamentală.

Așadar, manifestările antisociale ce ating pericolozitate maximă, care pun față în față pe omul infractor cu omul victimă duc la nevoia unei mai bune perfecționări a mijloacelor coercitive specifice dreptului penal; astfel se impun criteriile riguroase pentru

încadrarea corectă și justa sancționare a faptelor antisociale.

Pentru aceasta, instituțiile dreptului trebuie mereu regândite, trebuie confruntate în permanență sub aspectul rolului, funcțiilor și înțelesului lor cu multiple aspecte ale realității în scopul adoptării unor soluții juridice care să corespundă pe deplin exigențelor.

Înțelegerea protecției omului în societate conduce la judecarea unei societăți în raport cu măsura

► Continuare în pag. 6

La granița dintre realitate și visare

Faptul că la Casa de Cultură „Amza Pellea” se organizează activități de ținută și de mare încărcătură emoțională din care participanții au numai de câștigat, pe care le păstrează mult timp nu numai în memorie, ci și în suflet este deja o axiomă, iar întâlnirea de suflet din ziua de 15 ianuarie este o mărturie a celor afirmate. Așa cum menționa amfitrionul, directorul Casei de Cultură Marcel Boța, comemorarea marelui poet național și universal Mihai Eminescu de la a cărui naștere, deși au trecut mulți ani, cel care a dat românilor Luceafărul este prezent în conștiința oamenilor de bine, iar denigratorii îi augmentează genialitatea, nereușind să-i poată „întuneca” luminoasa-i imagine, se va îmbina fericit cu un alt important eveniment în viața culturală a municipiului, generat de lansarea cărții **Amințirile unui dascăl** a valorosului profesor Marian Pimea.

Gasza primitoare și activă și-a exprimat bucuria că activitatea a fost onorată de prezența unor oaspeți de calibrul – d-l deputat Ștefan Stoica, d-l prof. univ. dr. Nicolae Giugea și d-l Costel Pistrîu, primarul municipiului, precizând că toți participă nu în calitatea oficială, ci ca oameni iubitori de frumos, care respectă valorile autentice.

Edilul-șef a dat glas regretului că nu se beneficiază de cele mai bune condiții, sala fiind destul de rece, deoarece, deși se câștigă proiecte, cum este și cel de reabilitare termică a instituției de cultură, din motive care nu depind de autoritatea locală „nu reușim să le finalizăm” și și-a exprimat convingerea că activitatea în sine „va încălzi atmosfera”. A mărturisit că este bucurios că mulți oameni de valoare au plecat de acasă, dar au rămas cu sufletul alături de locurile natale și de semenii lor, alții au rămas și fac cinste municipiului, transmit un mesaj pozitiv generației tinere, căreia i-a adresat îndemnul de a prelua și duce mai departe moștenirea lăsată de acești iluștri înaintași. „Sunt sigur că pe parcurs ni se va deschide sufletul și nu vom mai simți frigul sau nu-l vom băga în seamă” a spus edilul-șef în încheierea alocuțiunii sale.

D-l Marcel Boța a predat ștafeta distinsului prof. Valentin Turcu care, în stilul său inconfundabil, a captat atenția selectului auditoriu prin tot ce a spus și, mai ales, prin felul cum a spus, afirmând

de la început că „15 ianuarie este o zi sfântă în calendarul literaturii române”, marcând atât ziua nașterii unui geniu cât și Ziua Națională a Culturii. Dat fiind că despre divinul poet se poate vorbi și s-a vorbit numai în termeni elogioși cu prilejul manifestărilor organizate în anii din urmă, când s-a spus aproape totul, în drum spre Casa de Cultură i-a venit ideea (extrem de fericită, zicem noi) de a face referiri măcar succinte la o creație ținută peste o jumătate de veac în afara edițiilor operei eminesciene publicate. Este vorba despre poezia **Doina**. Cum a apărut ea? Se știe că Eminescu a iubit atât de mult creația literară orală, încât a scris multe poezii în metru popular în care, însă, a ilustrat idei profunde, înalte ca și cele care apar în poezia erotică, filozofică sau pe alte teme. Această adevărată bijuterie face din Eminescu un poet naționalist, dar nu extremist și în niciun caz șovin. Multe generații n-au știut de această poezie în care sintagma „vin muscalii de-a călare” simbolizează oamenii de peste Nistru. Tristetea, amărăciunea apar pregnant în versurile: „De la Nistru pân' la Tisa/ Tot românul plânsu-mi-s-a.” În poezie apar trimiteri toponimice din ținutul românesc stăpânit de alții. Cum rezultă și din versurile citate, poezia este un cântec de jale care se încheie cu un blestem, iar valoarea aparte i-o dau muzicalitatea și folosirea unor cuvinte cu iz arhaic. Această adevărată perlă a apărut în ediții de după 1990.

După ce a recitat poezia, cu efecte deosebite pentru auditoriu, cu umor-i caracteristic distinsului profesor a spus: „Sper ca memoria să nu-mi fi jucat feste și să mă fac de râs în fața tuturor, dar, mai cu seamă, a elevilor din sală.”

Referindu-se la cartea **Amințirile unui dascăl** și-a exprimat bucuria că și Gazeta de Băilești cu mijloacele sale modeste a contri-

buit la popularizarea ei, pentru că înainte de fi adunate între coperte, multe amintiri au fost publicate în Gazetă, au fost gustate de cititori, stârnind un mare interes concretizat în întrebările dacă se va continua publicarea acestora. Cartea are meritul de a rememora

figuri emblematice din Băilești, amintirile stârnind un râs autentic, dar un râs de multe ori amar și aducând în prezent „figuri” ale orașului. Relatând fapte cu personaje autentice, aceste tablete sau momente, oricum le-am numi, îl captivează pe cititor și îi provoacă anumite reacții. Intenția autorului n-a fost „să lovească” în cineva, ci doar de a immortaliza pe unii care nu mai sunt demult sau se află la sfârșitul senectuții, oameni care vrând-nevrând își vor da întâlnire cu „doamna cu coasa”. Și-a exprimat convingerea că această carte va fi bine primită pentru savoarea și pentru caracterul ei fascinant. În final, a făcut apel spre liceeni „s-o parcurgă” și i-a asigurat cu mâna pe inimă nu le va părea rău.

D-l Ștefan Stoica și-a exprimat bucuria că a fost invitat la această manifestare de ținută, că se simte onorat să participe la un moment

univ. dr. Nicolae Giugea a mărturisit că în curând va lansa o carte de specialitate și că ar fi mândru dacă ar beneficia de un asemenea auditoriu și printre invitați va fi și d-l Pimea. Și-a exprimat regretul că, din păcate, se citește din ce în ce mai puțin și a relatat o situație hazlie dintr-o carte de amintiri a unui profesor universitar. Întrebând pe unul ce carte a citit ultima dată, acesta i-a răspuns: „D-le profesor, în ultima vreme n-am citit nicio carte.” În cărți de felul celei lansate apar amintiri deosebite. Regretabil este că sunt oameni care n-au amintiri. „Ce frumoase amintiri are d-l Pimea și cu câtă măiestrie le-a inserat în cartea sa. Vă mulțumim, d-le profesor și felicitări!”

D-l prof. Marian Pimea a mulțumit celor care au acceptat invitația de a participa la acest moment deosebit din viața sa, în special celor care l-au sprijinit, prof. V. Turcu, d-lui primar și d-lui deputat Ștefan Stoica, directorului Marcel Boța, d-lui Dan Fîrțulescu și mai tinerilor sprijinitori Carmen Radu, Lucica Csepregy, Alecu Fîrțulescu și Cristian Popa. Cu modestie, a apreciat că această carte n-are valoare literară, virtuți artistice, dar nici valoare documentară sau personaje, ci numai persoane. Este o carte de amintiri ale cărei „piese”, așezate într-o anumită ordine, redau o imagine a Băileștii, una subiectivă; ironizează fără răutate anumite aspecte, realizând o imagine veridică, chiar autentică a orașului. Apar aspecte din viața școlii băileștene, cu toate preocupările ei de-a lungul timpului, apoi instituții, întreprinderi, spitalul, parcul, gara, stadionul etc. Sunt prezentate o serie de evenimente impor-

tante: naționalizarea, colectivizarea, revoluția de la 1989. Chiar dacă prezentarea pare hazlie, dă glas punctului său de vedere ca participant la cele mai multe dintre aspectele înfățișate. Persoanele, întâmplător sau nu, apar în diferite ipostaze care pot face din ele adevărate personaje. Multe dintre acestea îi sunt foarte dragi, figuri pitorești, cu un mare simț al umorului, în capul listei plasându-l pșe prof. Cîlă Urziceanu, „o capodoperă de umor”, alături de care cartea este „populată” de cizmari, frizeri, cârciumari etc. Parafrazându-l pe celebrul scriitor francez Gustave Flaubert, care spunea: „Madame Bovary c'est moi” și precizând că păstrează proporțiile, autorul a apreciat că **Amințirile unui dascăl sunt eu**, dar că pot fi „ale dumneavopastră ale tuturor.” Autorul a mărturisit cu sinceritate că această carte este numai o infimă parte din datoria profundă față de locuitorii Băileștii, „de cei care au fost, sunt și vor mai veni după noi”. D-l M. Pimea și-a exprimat părerea că, deși n-are virtuți literare deosebite, cartea poate fi citită și reținută, sperând ca ea să aibă o călătorie cât mai lungă în spațiu și în timp. *Inerenta nostalgice pentru acele vremuri nu înseamnă altceva decât respectul față de tinerețea generației noastre care s-a risipit adesea în cauze străine de aspirațiile avute.* – un mesaj și o profesiune de credință mișcătoare. La inima tuturor vor mege desigur și cele două dedicații de-a dreptul emoționante: **Băileștenilor, dintotdeauna și de pretutindeni și Unicului meu nepot, Marius-Cezar Micu, nețarmurita mea dragoste.**

În final, autorul a oferit cărți și a dat autografe tuturor celor prezenți.

Ce-am mai putea spune? Că am fost martorii unei activități de înălțare și primenire sufletească, una care ne-a transportat în lumea reveriei din care cu greu ne-am putut reveni iar pentru această stare de cuceritoare emoționalitate greu găsim cuvinte de prețuire a organizatorilor și a „eroilor” acestui soi de manifestări cu care ne-au obișnuit și ne răsfață. Sincere și meritate felicitări tuturor!

Gh. GHEORGHISAN

Eminescu și la unul de satisfacție pentru d-l prof. Marian Pimea pe care l-a felicitat ca și pe colaboratori apropiați. Dat fiind că tineretul folosește mult internetul, a sugerat ca această carte să fie mediatizată prin acest mijloc modern, spre a fi citită de mai multe persoane, a transmis felicitări și d-lui primar, dând glas satisfacției că împreună au putut să-i fie aproape merituosului autor.

Dând frâu liber bucuriei că a avut privilegiul de a fi invitat, d-l prof.

Balada lăutarilor

Motto: „... Să le mulțumim,
că ne-au păstrat muzica“

(George Enescu)

Lăutăria, odată,
Bransă de tradiție,
E, se pare, destinată,
Azi, la... dispariție...

Pe om, Bunul Dumnezeu,
L-a conceput să adore,
Pretutindeni și mereu,
Armoniile sonore:

Ecoul și cîrîpitul,
Susurele de izvoare,
Ropotul și clipocotul,
Ritmul vîlului de mare...

A-nceput să le imite,
Cu ce-a găsit la tot pasul,
Cu nuielușe scobite,
Cu frunza, solzul sau glasul...

În viața omenirii
Se presupune de ce,
Ca expresie-a simțirii
Și-a plîsmuit cîntece:

De muncă, de dor, de jale,
De dans și de-nstrăinare,
De luptă și rituale,
De chef și de-nmormântare...

Cu trei fluiere-a legat
Vulgul și a născocit
Un instrument fermecat –
Naiul – peste tot vestit...

Înalta societate,
Cu lira și flautul,
Îmbina-n antichitate
Utilul și cu plăcutul...

Harpe-n vremi medievale,
Au cântat și clavecine,
Viori, țiteră, chimvale,
Viole și mandoline...

Pe la curți nobiliare,
Trubaduri vestiți cântau
Și-n acorduri de chitare,
Doamnele îi admirau...

Spirite inteligente
Și-ndrăznețe au creat,
Încă alte instrumente
De coarde și de suflat;

De orchestră sau cvartet,
Operă sau operetă,
Pian, fagot, clarinet,
Com englezesc sau trompetă...

Și clape, numaidecât,
La Berlin acordeonul,
Un ungar – țambal de gât
și-un Belgian – saxofonul...

Toba a parcurs un drum
Tot în evoluție
Și sunt foarte mulți, acum,
Care-i zic "Percutie"...

Au luat ființă-n capitele
Formații simfonice,
De cameră și corale
Zise "Filarmonice",

Apoi, muzici de fanfară,
Estradă, divertisment
Și de muzică ușoară,
De dans și de agrement...

Fiind noi neam de plugari,
Am cântat pe lângă boi
Și, până la lăutari,
Ciobanii-au cântat la oi...

Din fluiet, caval sau trișcă,
Din cimpoi sau ocarină,
Din tulnic, drînd sau tilincă,
Mai tare sau în surdina.

Cânta la Curtea Domnească,
La orice eveniment,
Meterhaneaua turcească
Muzică din Orient...

La petreceri, foarte harnici,
Beau, până se făceau praf,
Toți boierii mari localnici
Și jucau după-un taraf...

Le dădeau boierii bani
și-n cumplita hărmălaie,
Îi și pupau pe țigani
și-apoi îi luau la bătaie...

Urmașii le-au lipit sute
Chiar pe frunte, cu scuipat,
În beții neîntrerupte
Și chefuri de neuitat...

Viori, cobză și țambal,
Apoi un clarinetist
Și nai, fluiet și caval
Îngânau pe un... "gurist"...

Se cântau "de ascultare" –
Cîntecele bătrânești,
Apoi bucăți populare
Și de jocuri românești –

"Horele" și "sârbele",
"Brăuri", câte-o "boierească",
"Tiocul" și "bătutele"
Și, rar, câte-o "țigănească"...

Tocmiți la nunți și boteze,
Cumetrii, aniversări,
La baluri și la chermize
și-alte feluri de cântări,

Luni, seara, după chindie,
Cu bani, băuturi, mâncare,
Se-ntorceau în țigănie,
Cântând ca la sărbătoare...

A fost Barbu Lăutarul,
Pe acele vremi vestit,
"Staroste și cobzarul"
Chiar de Franz Liszt prețuit...

Treptat și-au modernizat
Lăutarii repertoriul,
Căci vremurile s-au schimbat,
De fapt, și auditoriul:

Mai des valsuri și tangouri,
Mai rar sârbe săltărețe;
Pe scene și pe platouri,
"Oficiau cântărețe"...

Nae Buică – cum s-a scris –
Ciolac, Jean Moscopole
Au cântat și la Paris
Și-n alte metropole...

Un gălățean, lumea știe,
Că, violonist prosper
A ajuns cu "Geloziie"
La Paris, Georges Boulanger...

Cine să explice, oare,
Cum în Occident intrase
Cîntecul de Mărioare –
Lătărețu și Tănase...

De dans, prin restaurante,
Lăutarii – lucru cert –
Cântau melodii dansante,
Dar și de "Caffe Concert".

Se dansa-n "Mondial Stil",
"Fox-Trot", "Rumba", "Conga", "Samba",
"Swing", "Mazurcă", și "Cadril",
Sau de "Jazz" – gen "Malagamba"...

I-au evocat scriitorii,
În pagini de neuitat
Și pe toți compozitorii,
Ōrișicînd i-au inspirat...

Lui Goga-i alina dorul
Și suferința tăcută,
Cînd îi cânta Laie Chiorul
Din vrăjita lui lăută...

Cîntau la hanuri țigani,
Cum i-a văzut Sadoveanu,
Sau pe la hore, sărmanii,
Bruscați, cum a scris Rebreanu...

Enescu, copil de țară,
A-nvățat foarte ușor
Cum vibrează o vioară
Tot de la un țigan chior...

Și aici, odinioară,
Ă fost un lăutar chior;
Cu ochiul sec, pe vioară,
El le-a cântat tuturor...

Și, oricui îi da poruncă –
"Fă-mi cutare", nea Săndică!
Cu o plecăciune-adîncă,
El răspundea – "Gata, neică!"

Da, figuri de lăutari,
Legitim aplaudate,
La concerte și nunți mari,
Sunt astăzi ca și uitate...

Luca, Budală, Ioviță,
Cioacă, Chisăr, Rudăreanu,
Udilă și Fărămiță,
Cotoanță și Albeșteanu...

Sunt deja istorie,
Pe discuri de patefon,
Fixate-n memorie
De benzi de magnetofon...

S-au dus pe ultimul drum
Coiată, Pogon, Pipoi,
Căți mai țin minte acum
Pe Căleată sau Băloi?!

Pe alți lăutari vestiți,
Ca alde Gălcă sau Streată,
Fane Stroe – prețuiți
Cu toți alde Piculeată?!...

La noi n-au fost niciodată
Pe undeva lăutari
Să nu cînte pentru plată,
La case mici și mai mari...

Cei mai mulți cântau să placă
Și chemați ca să mai fie,
Șa aibe oricînd bani, dacă
Dau de-o "bazaconie",

Cum a zis un vioarist,
Ce stă-n Mț, la bloc,
La nevoie, și gurist
Și din Goicea el de loc.

Cine i-a-ntrebat ceva,
Fie numai și-ntr-o doară,
Dacă-acasă cineva,
Chiar atunci trage să moară?!

Dar câți dintre ei, subit,
Nu au căzut, la "cântări",
Din picioare și-au murit,
Pe loc, fără lumînări?!

Minică, un galicean,
Instrumentist atestat,
Chiar la-nceput de nou an,
A căzut, ca secerat,

La "Modern" a neglijat
De viață să se agate
Și senin a sucombat
Cu acordeonu-n brațe...

Muzica de fonotecă
Nu mai are căutare;
Acum cea de discotecă
Are-audiență mare...

În timp, toate-au avansat,
Muzica n-a stat pe loc,
Ci s-a... electrificat,
De n-o mai cunoști deloc...

Căci chitare și viori,
Orgă electronică
Generează deseori
Poluare... fonică...

Stații de amplificare
Îți dau în urechi din "boxe",
Disconfort la fiecare
Prin veritabile... noxe...

Pe la nunți, de nimerești,
O stație dată tare,
Înebunit, te grăbești
Să dai dar și la plecarea...

Iar de vrei să conversezi,
Să urlu, e necesar,
Căci la culmi te enervezi,
Că ai țipat în zadar...

Dar, privind cu detașare,
Și oarecare umor,
Evident că totul pare
Dialog al... surzilor...

Pe la cluburi și prin baruri,
Cu surplus de decibeli,
Zbiară-n microfoane starruri,
Prin fum, cu scâlămbăieli...

La petreceri și nunți mari,
Chitariști și suflători,
Cu "Clăpări" și toboșari,
Prestează ca... amatori.

Azi pseudolăutarii,
Cu pseudorepertoriul,
Încasează onorarii
Ce-nșeală auditoriul,

Astfel, ei știu, pentru dans,
Din toate câte puțin,
Tango, jumătăți de vals,
"Blues" și, mai nou, "Pinguin"...

Poate o astfel de trupă
Să ajungă chiar celebră,
Dac-o-ncepe să erupă,
Curînd, muzică... funebră!!!

Valentin TURCU

Deosebiri și diferențieri între infracțiunea de omor și cea de lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte

► Continuare din pag. 4

în care atributele personalității sunt concepute ca drepturi firești și inalienabile ale persoanei în măsura în care sunt asigurate, garantate, înfăptuite.

Omul este o structură bio-psiho-socială, realizând salturile cele mai mari în direcția binelui, adevărului, frumosului, este purtătorul personalității; în contrast cu acestea, ne apar actele omului de suprimare voită a vieții semenului său.

Intervenția legii, în special a legii penale, este determinată de gravitatea faptelor de suprimare a vieții omului, comise cu intenție, de urmările pe care le produc, de frecvența și variatele moduri de producere.

Teoretic, deosebiriile dintre cele

două infracțiuni – infracțiunea de omor și infracțiunea de lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte – sunt evidente prin însăși definiția lor pe care o dă legiuitorul în codul penal.

Infracțiunile de omor și cele de lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte au numeroase elemente de asemănare, ceea ce face adeseori deosebit de dificilă dar nu și imposibilă diferențierea lor.

Latura subiectivă – Criterii esențiale de diferențiere a celor două infracțiuni.

Ceea ce deosebește esențial cele două infracțiuni este latura lor subiectivă, poziția subiectivă cu care acționează făptuitorul.

Atât în literatura de specialitate, cât și în practica judiciară, s-a arătat

că poziția psihică a făptuitorului trebuie stabilită în fiecare caz în parte, în raport de împrejurările concrete și îndeobște, în raport cu instrumentul folosit de făptuitor, instrument apt sau nu a produce moartea – regiunea corpului lovită – o zonă vitală sau nu, numărul și intensitatea loviturilor – o singură lovitură sau mai multe lovituri aplicate cu mare intensitate – raporturile dintre infractor și victimă anterioare săvârșirii faptei – raporturi de dușmănie sau raporturi de prietenie – atitudinea autorului după săvârșirea faptei – a încercat să dea un prim ajutor victimei sau a lăsat-o în starea în care a adus-o.

De asemenea, s-a subliniat că este necesară luarea în considerare a tuturor acestor împrejurări

și nu numai a unora, deoarece, chiar dacă unele împrejurări par concludente, privite în mod izolat pot duce la o încadrare juridică greșită a faptei.

Din punctul de vedere al laturii subiective, în cazul omorului, făptuitorul acționează cu intenția directă de a ucide, în cazul loviturilor sau vătămărilor cauzatoare de moarte, el acționează cu intenția de a lovi sau vătăma integritatea corporală sau sănătatea victimei, moartea acestuia fiind un rezultat care depășește intenția sa.

Astfel infracțiunea de lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte este o infracțiune praeterintențională, care presupune atât intenție în ceea ce privește fapta de lovire sau de vătămare corporală, cât și

culpă în ceea ce privește moartea victimei.

În aceste cazuri, pentru încadrarea corectă a unei fapte ca omor sau lovituri ori vătămări cauzatoare de moarte de cea mai mare însemnătate este determinarea poziției psihice cu care a acționat făptuitorul.

Dacă făptuitorul a acționat cu intenția directă sau indirectă de a ucide, fapta constituie infracțiune de omor, iar dacă a acționat cu intenția de a lovi sau vătăma integritatea corporală a victimei, moartea acestuia depășindu-i intenția, fapta constituie infracțiunea de lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte.

Avocat Sorina DUMITRESCU
Continuare în numărul viitor

Simbol al doritei și necesarei concordii

Conform Dispoziției 3207/13.12.2012 a Primarului Municipiului Băilești, pe data de 20.12 s-au desfășurat lucrările ședinței ordinare a Consiliului Local pe ultima lună a anului.

Deschizând lucrările, dl M. Barbu, secretarul unității administrativ-teritoriale, a supus spre aprobare procesul verbal al ședinței anterioare, votat în unanimitate, și a invitat pe dl C. Pascu, președintele de ședință, să treacă la pupitrul de comandă. La rândul său, acesta a adresat d-lui primar Costel Pistrițu rugămintea de a prezenta ordinea de zi. După lectura acesteia, edilul-șef a propus introducerea pe ordinea de zi a unui proiect de hotărâre referitor la aprobarea rețelei școlare pentru anul 2013-2014. Preluându-și atribuțiile, președintele de ședință a supus votului ordinea de zi cu amendamentul menționat, aceasta fiind aprobată în unanimitate, așa cum toate proiectele de hotărâre dezbătute au obținut sufragiile tuturor aleșilor locali.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă manifestările culturale și artistice ale Bibliotecii Municipale „Petre Anghel”, pe trimestrul I 2013, se stipulează că, respectând prevederile legislației în vigoare, executivul a propus adoptarea unei hotărâri de CL prin care să se aprobe programul principalelor manifestări culturale-artistice și educative pe trim. I, avansate de instituția de cultură, conform anexei care face parte integrantă din hotărâre.

D-na Elena Jianu a apreciat programul manifestărilor care este bine structurat, bogat în activități adecvate momentelor importante din acest trimestru, considerând că din acest punct de vedere se poate acorda calificativul foarte bine. D-l Cr. Țiboreanu a pus accent pe faptul că, dacă în program apar și activități dedicate unor evenimente istorice, este normal să fie invitați profesorii de istorie, consilierii și a mărturisit cu amărăciune că, personal, n-a fost solicitat la asemenea manifestări.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă manifestările culturale-artistice și educative pe trim. I 2013 de la Casa de Cultură „Amza Pellea”, se menționează că, având ca motivație aceleași prevederi legislative, executivul a propus aprobarea principalelor manifestări culturale-artistice și educative care se vor desfășura la Casa de Cultură, precum și a devizului de cheltuieli aferente acestor activități, estimat la 11 mii de lei (Foc de artificii – 8 mii; Dragobetele, sărbătoarea dragostei la români – 1 mie și Spectacol 8 Martie – 2 mii).

D-na Elena Jianu și-a exprimat bucuria generată de faptul că programul este foarte bine întocmit, cu activități bogate în conținut, actualizat și a felicitat Casa de Cultură pentru excepționala activitate dedicată zilei de 1 Decembrie, momente ca lansarea porumbelilor albi, defilarea pompierilor ca și alocuțiunile rostite creând clipe de mare încărcătură emo-

țională. Cu modestia-i recunoscută, d-l M. Boța, directorul Casei de Cultură, a mulțumit pentru felicitări și a precizat că meritul este al tuturor celor implicați în această activitate de ținută, pe măsura evenimentului care a prilejuit-o.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă desfășurarea unor activități tip „Ludotecă” în cadrul Bibliotecii Municipale, se precizează că, pentru a veni în întâmpinarea copiilor băileșteni cu activități atractive și mobilizatoare, instituția de cultură are în vedere înființarea unei ludotece, adică o bibliotecă de jocuri – un spațiu deschis, accesibil, dotat cu ce poate însemna joc, un loc în care copilul devine erou principal al activităților; alege timpul, jocul și partenerii de joacă; poate lua jocuri cu împrumut și se joacă cu propriii părinți. În acest scop, conducerea bibliotecii a solicitat înființarea unui nou serviciu, numit „Ludotecă” și dotarea cu mobilierul adecvat. Având în vedere cele solicitate, executivul a propus adoptarea unei hotărâri de CL prin care să se aprobe desfășurarea unor activități de tip Ludotecă în cadrul bibliotecii.

D-na Elena Jianu a pedalat pe faptul că nu se știe dacă există spațiu pentru această activitate, locația propusă în referat nefiind disponibilă, idee la care s-a asociat și d-l P. Mitroi care a întrebat unde va funcționa. Edilul-șef a avansat propunerea de a se aproba solicitarea, urmând să se găsească și locația.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă manifestările culturale și artistice pe trim. I 2013 de la Muzeul „Câmpiei Băileștilor”, se stipulează că, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare, executivul a propus aprobarea acestor manifestări.

D-na Elena Jianu a precizat că „suntem obișnuiți cu același gen de activități”, motiv pentru care a fost de părere că formularea din proiect este improprie. A accentuat asupra faptului că nu există suficiență colaborare, situație care rezultă și din program, în care sunt menționate doar activitățile fără a se consemna și cu cine sunt realizate. A propus să fie invitați veterani de război pentru a vorbi despre evenimentele la care au participat, școlile să prezinte scenete adecvate diferitelor evenimente (24 ianuarie – Moș Ion Roată și Uniunea). D-l A. Voicea, muzeograf, a informat că nu este spațiu pentru astfel de activități. D-l primar a apreciat că ideea doamnei consilier este foarte bună, activitățile se pot desfășura la Casa de Cultură și la licee ori la școlile gimnaziale din oraș, important fiind să se facă, iar acestea să aibă atât valoare educativă, cât și de îmbogățire a cunoștiințelor participanților. La precizarea d-lui M. Urziceanu că în hotărâre se menționează și aprobarea devizului estimativ de cheltuieli, edilul-șef a menționat că este vorba de cel de al doilea corp de clădire, situație discutată în urmă cu 2-3 luni, dar care nu făcea obiectul acestui proiect, fiind

trecut din greșeală și devizul.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă Planul de ocupare a funcțiilor publice la Poliția Locală, se menționează că pentru autoritățile și instituțiile publice din administrația locală, ordinarul principal de credite are obligația să elaboreze și să transmită Agenției Naționale a Funcționarilor Publici (ANFP) planul de ocupare a funcțiilor publice centralizate. Pentru anul 2013 acest plan stabilește: numărul maxim al funcțiilor publice rezervate promovării funcționarilor publici; al funcțiilor publice rezervate în scopul promovării rapide; al funcțiilor publice ocupate prin recrutare; al funcțiilor publice care vor fi înființate; al celor care vor fi supuse reorganizării; al tuturor funcțiilor publice pe clase, categorii, grade profesionale și al funcțiilor publice de conducere. Având în vedere că s-au respectat prevederile legale și că nu există obiecții din partea ANFP, executivul a propus aprobarea Planului de ocupare a funcțiilor publice pe anul 2013 la Poliția Locală, conform anexei.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă reprezentantul CL în Comisia pentru Evaluarea și Asigurarea Calității (CEAC) învățământului la Școala Gimnazială Nr. 3, se precizează că, dând curs adresei 902/2012 prin care unitatea școlară solicită nominalizarea reprezentantului CL în CEAC a școlii, executivul a propus desemnarea d-nei Camelia Tica în calitatea de reprezentant al CL în comisia menționată.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă lista situațiilor deosebite și criteriile care justifică acordarea ajutoarelor de urgență, se stipulează că, în general, criteriile sunt cele de anul trecut, cu unele modificări, sumele fiind prinse în buget. Conform art. 28, alin. 2 din Legea 416/2001, cu modificările și completările ulterioare, „primarii pot acorda ajutoare de urgență familiilor și persoanelor care se află în situații de necesitate cauzate de calamități naturale, incendii, accidente și alte situații deosebite stabilite prin hotărâre a consiliului local.” Situațiile deosebite avute în vedere sunt: existența unor boli grave (TBC, HIV/SIDA, Neoplazii) în stare terminală care afectează persoanele lipsite de susținere financiară pentru tratamentul prescris; starea critică a sănătății persoanelor fără venituri sau cu venituri reduse, care necesită intervenții chirurgicale la spitale din România, cu prescripția medicului specialist din care rezultă starea de urgență. La această situație, dl Irinel Mușuroi a propus să se adauge, pe lângă intervenții chirurgicale, „starea critică a sănătății care necesită investigații și tratamente, tomograf”. „Dacă vrei să ajuți omul aflat în suferință, trebuie s-o faci, să nu te crampo-nezi de anumite formulări, modificările făcându-se pentru a ajuta oamenii.” Alte situații: starea avansată de degradare, în proporție de 60% a imobilelor ocupate cu forme legale de familii sau persoane

nevoiașe, beneficiare de ajutor social sau fără venituri, imobilele necesitând lucrări de reparații minime; decesul persoanelor din familii cu venituri mici sau fără venituri, care nu pot beneficia de ajutor de înmormântare de la alte instituții; distrugerea în proporție de peste 50% a locuințelor din cauza incendiilor, cutremurelor, inundațiilor și a altor calamități naturale; situația persoanelor care au nevoie de proteze sau orteze pentru membrele inferioare, aflate în imposibilitatea achiziționării acestora numai din surse financiare proprii (La propunerea d-lui M. Urziceanu s-a adăugat sintagma „și membrilor superioare”); decesul ambilor părinți, copiii minori rămânând în îngrijirea bunicii sau a altor rude cu venituri mici; situația persoanelor fără venituri, lipsite de acte de identitate și care trebuie să intre în legalitate în ceea ce privește evidența populației și starea civilă; alte situații deosebite și/sau neprevăzute stabilite prin dispoziție a primarului. Ajutoarele de urgență se acordă astfel: pentru familii sau persoane care realizează un venit mediu lunar de până la 200 lei, ajutorul acordat este de 500 de lei; pentru venit de 201-300 lei – ajutor 400 lei; pentru venit de 301-400 lei – ajutor 300 lei iar pentru venit de 401-500 lei – ajutorul acordat este de 200 lei. Având în vedere cele menționate, ținând seama de amendamentele aduse, care au fost aprobate în unanimitate, executivul a propus:

1. Se aprobă lista situațiilor deosebite și criteriile care justifică ajutoarele de urgență;

2. Cuantumul ajutorului de urgență se va stabili prin dispoziția primarului, la valoarea maximă de 500 de lei, în limita sumelor aprobate în bugetul local, în urma efectuării anchetei sociale care va reflecta starea socială și financiară a solicitantului, ce poate beneficia o singură dată într-un an financiar de aceste drepturi.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă raportul referitor la activitatea desfășurată de asistenții personali pe sem. al II-lea al anului 2012, se menționează că, raportat la sem. I 2012, n-a fost angajat niciun asistent personal și s-au înregistrat 5 încetări ale contractelor de muncă: 1 solicitat de asistent pe motiv de sănătate; 2 pentru încetarea activității asistentului, întrucât persoanele cu handicap au decedat; 1 întrucât asistentul și-a schimbat domiciliul; 1 deoarece asistentul s-a pensionat. Numărul asistenților personali se prezintă astfel: iulie și august – 53; septembrie, octombrie și noiembrie – 50; decembrie – 48. Situația asistenților care au ca beneficiari persoane cu handicap grav are configurația: iulie și august – 16 minori și 37 adulți; septembrie, octombrie, noiembrie – 15 minori și 35 adulți; decembrie – 15 minori și 33 adulți. Referitor la gradul de rudenie (până la gradul IV inclusiv) al asistenților, situația se prezintă după cum urmează: asistenți personali angajați la rude: iulie – 43; august – 42; septembrie, octombrie, noiem-

brie și decembrie – 41.

În urma discuțiilor purtate și a ambiguității unor prevederi legislative, la propunerea președintelui de ședință, Proiectul de hotărâre prin care se stabilesc atribuțiile administratorului SC Salubritate Băilești SRL a fost amânat pentru o ședință viitoare, după aprobarea bugetului local.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă contractarea/garantarea unei finanțări rambursabile interne/externe, se stipulează că prin HCL 9/27.07.2012 s-a aprobat contractarea unui împrumut în vederea implementării Proiectului Modernizare străzi, trotuare și înființare de parcări auto în Municipiul Băilești, jud. Dolj. În acest scop, executivul a propus adoptarea unei hotărâri de CL prin care să se aprobe:

1. Contractarea de la CEC Bank SA, Sucursala Craiova a unei linii de credit pentru proiecte de investiții finanțate prin fonduri europene, în valoare de 5.580.000 de lei, în vederea implementării Proiectului Modernizare străzi, trotuare și înființare de parcări auto în Municipiul Băilești, jud. Dolj, pe o perioadă de 60 de luni, ce va funcționa revolving în perioada de implementare, soldul rămas după încasarea integrală a grant-ului rambursându-se în 24 de rate lunare;

2. Împuternicirea d-lui Pistrițu Costel, primarul municipiului, și a d-nei Moțățăeanu Violeta-Mariana, director executiv al municipiului, să semneze contractul de credit încheiat cu CEC Bank SA, a contractelor de ipotecă mobilă și orice alte documente necesare la CEC Bank SA, Sucursala Craiova, pentru obținerea creditului.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă tarifele pentru Serviciul de Apă și Canalizare, începând cu anul 2013, se menționează că prin adresa 32560/2012 Compania de Apă „Oltenia” Craiova a solicitat ajustarea tarifului pentru serviciile de alimentare cu apă și canalizare pentru municipiul nostru, conform strategiei de tarife, începând cu 01.01.2013. Noile tarife propuse începând cu această dată sunt: apă potabilă, pentru populație – 3,41 lei/mc, inclusiv TVA; pentru restul utilizatorilor – 2,75 lei/mc fără TVA; canalizare, pentru populație – 1,54 lei/mc, inclusiv TVA iar pentru restul utilizatorilor – 1,24 lei/mc, fără TVA. Având în vedere cele menționate, executivul a propus aprobarea tarifului de apă și canalizare în municipiu, începând cu 01.01.2013, conform anexei însoțitoare.

Deși prețul la apă a crescut de la 3,26 lei/mc la 3,41 lei, d-l E. Cecea a fost de părere că acesta este destul de mare și s-a interesat dacă tariful este influențat de pierderile de apă cauzate de vechimea coloanei, intervenție în urma căreia d-l Fl. Cojocaru a dat răspuns negativ, menționând că, în mod sigur, compania de apă nu-și propune să obțină profit.

► Continuare în pag. 8

